

RENOUACIÓ

Preus de subscripció

Un mes, 50 cènts. Número solt, 10 cènts.

Anuncis (Preu per mensualitats)

4.ª plana, ptes. 8: 6.ª, 4 ptes. : 12.ª, 2 pla.
Intercalats i remitis, a preus convinguts

Periòdic setmanal, portaveu de la Joventut Nacionalista Republicana Socialista (en constitució)

Els treballs se publiquen baix la sola i única responsabilitat dels autors. No's retornen originals

REDACCIÓ
CLAVÉ, 3

ADMINISTRACIÓ
PRIM, 60

Tots els treballs són de reproducció lliure, indicant tant sols la procedència

Joventut Nacionalista Republicana Socialista

Toquen a son fi els treballs que per a la constitució definitiva d'aquesta Associació s'estàn verificant, d'acord amb la de Barcelona, a la qual ens hem adherit.

Els dignes representants del Bloc Autonomista Republicà, senyors Domingo, Samblancat, Layret i demés entusiastes republicans nacionalistes, ens han donat la mà i a aital fi vindran a inaugurar la nostra agrupació amb la celebració d'un grandió miting, qual día i hora s'avisarà oportunament. Tots els que simpatitzin amb nostres ideals, poden passar a inscriure's a l'Administració d'aquest setmanari: Prim, 60.

LA COMISSIÓ ORGANITZADORA

L'unió dels republicans

Altra volta torna a ésser tema d'actualitat l'etern problema de l'unió dels republicans espanyols. De nou s'omplen les pàgines dels periòdics abordant el ditxós assumpte. Uns, exposant parers; altres, censurant procediments; altres, emittint noves orientacions per a l'avenir envers a la tant discutida com irrealitzable aspiració; i diem irrealitzable, perquè conceptuem que si alguna vegada ha sigut inoportuna la crida per a l'unió, mai ho fou com en la present. No és precis fer molta història per a demostrar que dignament no és possible confondre's amb determinats elements.

Cal recordar tant sols, que l'encarregat de donar el crit en prò de l'unió, fou tot justament el senyor Lerroux; el diputat que en ple parlament, en memorable i recent sessió, declarà públicament sa col·laboració i la de son partit, al govern d'en Romanones.

¿Per què mostraran tant empenyo, els radicals, per l'unió republicana? ¿Per a espanyolitzar i romanonitzar més als catalans que encare creuen en els cants de sirena de *l'illustre Jefe*? ¿Per a emparar-se en el prestigi i honradesa política d'en Marcellí Domíngue i demés elements purificadors del partit republicà? ¿Se fa tot, tal vegada, perquè s'acosten eleccions?

Sigui pel què sigui, el cert és que si's vol acabar amb els elements sans que encare queden en el partit republicà català, el camí més recte és el d'aliar-se amb els radicals d'en Lerroux, Giner i companyia, societat de conxorxes romanonesques; puix si bé de la fusió certs polítics en resultarien, en part, absolts de ses culpes, en canvi, és segur que algunes d'aquestes se contagiarien entre'ls elements

sans que oferissin llur virginitat; fent així que' partit republicà, que hauria d'ésser pur com un crisol, se quedés decididament fet un corc.

El problema republicà, a nostre judici, més que d'unió ha d'ésser de renovació i d'esmena de conducta i erros dels directors.

Renovació de cabdills; esmena de procediments. Això és el què's deu procurar; i això no's logra pas amb un àpet, per suculent que sigui.

El partit republicà, a Catalunya, deu estar dirigit i representat per catalans; introduint en el programa, baix el qual ha de regir-se, un bon contingut de saba nacionalista, devent-se fer seva, tots els distints grops, la qüestió catalana, defensant-la on se presenti amb tota energia i, a l'ensem, obrar a les Corts amb braó, tal com correspon als cap-devaners de un partit que ambiciona enderrocar a la monarquia per a implantar un règim més justicier, més equitatiu. Això és el què convé; i, de fer-ho així, ni tant sols seria necessari pactar al·liances, car en el compliment del deure se trobarien tot sovint els representants de diversos matços republicans, quedant, així, de fet, realitzada l'unió, tantés voltes debatuda.

Més, tal com estàn les coses, indefectiblement ha d'haver-hi dos partits republicans, quan menys a Catalunya. Tenim pendent el problema de l'autonomia catalana, el qual és massa important per a que'l sacrificuem en holocauste d'una unió que, encare que's portés a terme, no resoldria, al nostre entendre, la profunda crisi que endogala, des d'algun temps al partit republicà en general.

Tampoc podem oblidar que l'actuació dels representants republicans que tenim actualment en el Congrés, salvant rares excepcions, en les dues etapes parlamentaries se condueixen com perfectes ministerials. Ni en la ques-

tió de la cooficialitat de la llengua catalana, ni en la discussió de l'última vaga ferroviaria, ni en l'intervenció en el problema econòmic (i tants d'altres), estigueren a l'altura en que deurien situar-se els porta veus d'un partit de tendència esquerrana de rigorosa oposició. Per això, els representants d'una força aburgesada com és la Lliga Regionalista, se feren els amos de la situació, en el Congrés, amb sols complir el deure de diputats catalans.

Cal repetir-ho; que cada hù en son respectiu camp, se fassi digne de la missió que amb tot desinterés li confia'l poble i, en el camí del compliment de son deure, probablement se trobaràn les diverses branques del republicanisme; acabant per formar-ne una de sola, qual nou arbre de la Llibertat.

De política municipal

La nostra protesta

La setmana passada dedicàrem part de nostres columnes a l'*affaire* de segona ensenyança. Vèiem que s'anava apropant el perill del qual Granollers n'havia d'ésser víctima, i ens aixecàvem en sò de protesta, per veure si erem oïts per els que crèiem sorpresos en sa bona fe i evitàvem que s'aprovés un conveni que serà la vergonya del poble. Però, malgrat nostres protestes, l'acord és portat a l'efectivitat. L'ajuntament afavoreix, a la descarada i fent escarni del Granollers democràtic, l'escola dels Pares Conventuals. El cos consistorial, en la sessió de dijous passat, concedí una de les beques de que parlàvem en l'anterior número, a un alumne (l'únic per de moment) que ho ha sollicitat. Així és com are és un fet que l'escola és apoiada oficialment. Els Pares Conventuals han obtingut la seva; tenim la subvenció, are, ja tenen el camí per a sostenir, a càrrec d'una vila lliberal, una escola que serà'l primer grau d'inclinació cap al camp reaccionari, dels joves que més tard han d'ésser els intel·lectuals del poble. Això fa que, veient com va a trobar-se Granollers, i no podent-ho consentir de cap manera, des d'are començarem una campanya i farem veure als granollerins el dret que tenen a una escola de batxillerat, no de jesuítisme.

Nosaltres no havíem cregut mai que a Granollers se cometés tal aberració; el crèiem prou potent, al nostre poble, per a fer cara a la reacció i més en els actuals temps, ja que teníem en compte que'l conglomerat que are governa, un any endarrera muntava una escola lliure, per a treure als fills del poble dels estudis oficials, d'aquells estudis plens de su-